

въ добрытъ си рѣшенія чрѣзь примѣра на Златко и Веселина, които пазехъ даже и възъ трона си добродѣтелствата.

ГРОЗДАНА.

Учителко, по-хубавъ исторіѣхъ отъ тази не съмъ чула прѣзь живота си; тя мя подсѣти за една малка исторіѣхъ, която съмъ чела нѣгдѣ си, и която бихъ приказала на тѣзи господжицы ако бихте обичали да ми позволите.

УЧИТЕЛКА.

На радо сърдце, драго мое чедо.

ГРОЗДАНА.

Имало една млада невѣста отъ долно състояніе, която была най-злочеста на свѣта: тя имаше мжжъ, който ъ биеше секой день, та отъ бой ъ поболваше. Тя отидѣ, та наидѣ една бабичка отъ съсѣдкытъ си, която мислехъ за много учена; Нѣкои си ъ пакъ казвахъ че ъ врачка, защото успѣваше въ секъ работъ, които бы подкачила. А истината ъ, че тази бабичка като бѣше много разумна, бѣше успѣла, да опазнае характерытъ на сичкытъ жены, съ които живѣеше и си правеше съ тѣхъ както си щеше; тя прѣдвиздаше сичко, що быхъ желали тѣ да правятъ. Добрата бабичка прислуша тжжбытъ на младѣтъ невѣстѣ и като ъ познаваше каквъ ъ, и що ъ тѣй добръ, както и мжжъ ъ, каза ъ, че ще ъ послужи съ помощьтъ на наукѣтъ си. Зарѣча да ъ донесѣтъ единъ голѣмъ кръчагъ пълнъ съ водѣ, тури го възъ една масѣ, която обыколи три пѣти бръбешкомъ съ нѣколко латинскы думы; сетнѣ тури двѣ бучицы солчицѣ въ водѣтъ, и като напълни отъ неѣхъ едно стѣкло, каза на невѣстѣтъ: „Пазете добръ